

Het heft in eigen hand

C O L U M N

NICOLE VAN WETTEN
COMMUNICATIEADVISEUR

'Dokter, is het goed, matig of slecht?'

Dokter: 'Het is slecht meneer.'

...

De dag voor kerstmis kreeg mijn schoonvader dit nieuws te horen. Een eventuele behandeling zou weinig verbetering brengen. Eenmaal thuis lieten hij en zijn vrouw de tijd verder tot zich doordringen. Voor zover dat kan en voor zover je je iets kunt voorstellen van wat daarna komen gaat. Zeven dagen later al, op oudejaarsdag, kwam ons gezin bijeen om als eersten afscheid te nemen van vader, schoonvader en opa. Omdat de SCEN-arts nog binnen was, werd ons gevraagd even buiten te wachten. Deze arts kwam om vast te stellen dat het lijden ondraaglijk was en zonder uitzicht. Mijn schoonvader wilde niet wachten op de dood. Hij wilde ook hier het heft in eigen hand houden. Buiten wandelden wij op het plein langs de winkels. De meeste waren gesloten vanwege corona. Op een adres liepen klanten in en uit en ik besloot te gaan kijken. Zij brachten en haalden pakketjes op en de toegang leek vrij. Ik liep naar binnen. De looproute leidde mij langs leesboeken, schrijfwaren en schriften. Bij de kassa aangekomen overhandigde ik een mooi dik schrift met een steenrode harde kaft en twee leeslinten. Op de valreep was het mij toch gelukt een dagboek voor het nieuwe jaar te vinden. Het ligt nu voor mij en ik lees daarin terug hoe ik die dag ervoer.

'Hij is zo ziek en zo zwak dat ieder van ons om het uur heel even met hem kon zijn. Toen ik ging kijken, zag ik dat hij

wakker was en pakte dat moment. Ik liep naar hem toe en hij wenkte mij voor een knuffel. "Nu moet ik echt afscheid nemen", zei hij, en hij drukte mij tegen zijn warme bezwete borstkas. Een man die houdt van het leven en zich met handen en voeten daar stevig aan vasthoudt. Na een paar woorden lieten wij de stilte spreken. Een moment later wist hij weer precies wat hij wilde. Hij sprak zacht. Ik begreep dat de bedrand omlaag moest en stond op om te helpen. Omdat me dat niet een-twee-drie lukte, liep ik langzaam weg om hulp te halen.' Onvoorstelbaar dat zijn krachten in een week tijd zo waren afgenomen. Na elk kort moment van samenzijn volgde een uur rust. Mijn schoonvader wilde van zoveel mensen afscheid nemen, dat alleen dat al vier volle dagen vroeg. Zijn naasten verzorgden hem dag en nacht, geen moeite was hun te veel. 'Ach, laat hem toch gaan', hoorde ik hen wel eens verzuchten. Maar hij wilde de mensen zien en hield net zolang vol totdat achter alle namen een vinkje stond. En toen kwam de dag van de dood. Een beklemmende warmte en het geruis van de zuurstofapparatuur sloegen zich bij binnenkomst om mij heen. Nog een laatste handzwaai van mij. Het is gegaan zoals hij het wilde. Eenmaal thuis hebben wij een glaasje gedronken op het leven. Dat is wat de huisarts vertelde dat hij ging doen en ook ons van harte aanbeval. ■

info@niccommunicatie.nl